

THOMAS HUT: 22 – 23 Augustus 2015

Ons was veronderstel om 8:30 by die NG Kerk te ontmoet. Lank gewag vir een van die jongelinge wat heel moontlik erg lekker partytjie gehou het die vorige aand en toe nie die vroeg opstaan kon doen nie. Wel, van ons is toe vort en met die partytjiediere agterna. By Fairy Glen is ons verras met twee van die groot vyf. Anderster soort diere - nie meer deel van ons menslewe nie. Die renostertjie te aardig sonder die horing, maar hy is darem nog daar, al lyk hy reeds 'n kandidaat vir die volgende Jurassic Park fliek. Die res van ons bergdiere is toe deur die hek, verby die streng permit tannie en het solank die lang pad op aangedurf. Vriendelik reeds van ver af begroet deur die bôgom gediertes. Ons is stadig maar seker op met die pad - met baie draaie soos 'n roomys of 'n kruktrekker. Nartjies geëet by Fairview en piesangs by Lemoendraai. By die hut was Worcester se bergdiere reeds daar - afgekoel en vrolik. Die sonnetjie was warm, so 'n geplas in die watervalletjie was doenbaar. Ons was reeds ernstig aan die sondondertjies nuttig, toe die jongelinge opdaag. Glo 'n rekord lang tyd geneem om op te stap - 6h25 minute. Dit was uiteraard 'n rooikappie stappie.

Die kuier die aand het rooikappie agter gelaat en die wolf losgelaat. Twee braaivleisvure, gevaarlike sappies, diep siele, gebare taal, boekwurms, bloukop koggelmanders in gevangenskap en ervare partytjiediere, het bygedra tot 'n besonderse aand. Die berg se kuier laat mens vergeet van al die pyn en lyding van die lang pad wat ons almal daar gebring het. Selfs die wind het gaan lê.

Thomas Hut is volgepak sardientjiestyl met die reis na droomland. Selfs die afdak en grot is ten volle benut. Die volgende oggend het dit gereën - so ons het onself net nog so bietjie langer toegewikkel in die dons en die idee om Brandwagpiek te bestyg eers laat vaar. Ons het ons eerder oorgegee aan die luukse kombuisfasiliteite wat die Worcester seksie geïnstalleer het. Stowe het gesuis en spek, eiers, ryspap en egte filterkoffie was van die master chef pogings wat die berg opgelewer het.

Ons het stuk-stuk die lang pad af teruggeneem, dankbaar vir die wat laaste die lekkerste moes lag om die hut in 'n betaamlike kondisie te kry na al die kook en kuier. Onder by die rivier het ons groepie lekker by die kabbelende stroompie 'n laaste teetjie genuttig voor ons terug Durbanville toe is, waar sommige van ons die vrye natuurlewe verruil vir die sogenaamde beskaafde lewe tussen stedelike rommel, papierwerk in buisverligte, lugversorgde kantore.

MARGUERITE HOLTZHAUSEN

